

TĀHEKE

NR. 5 1971

Oled sa näinud mõne pioneeri rinnal sõjapäevade medalit?

Küllap mitte, sest kõik meie pioneerid, kes on saanud valitsuse sellise autasu, on juba ammu täiskasvanud. Nende vaprust aga pole unustatud ning eks ole sinulgi huvitav sellest kuulda. Seekord jutustame Täna silma pioneerist Siina Belovast, partisanisalga „Kotkas“ luurajast, kes sai 1946. aastal koguni kaks autasu: medali „Võidu eest Saksamaa üle Suures Isamaasõjas 1941.–1945. a.“ ja I järgu medali „Isamaasõja partisanile“.

TÜDRUK MARJAKORVIGA

Väike marjuline läks metsa. Noppis mustikaid, maitset maasikaid. Sai aga vaevalt korvipõhja paar peotäit, kui kaotas huvi marjade vastu. Otsis hoopis üles samblase kännu, võttis selle alt paberipakikese ja pani kirja asemele.

Õhtul lippas tüdruk veskisse. Seal käisid lapsed tihti vaatamas, kuidas veskikivid teri purevad, ilmatu suured sõelad edasi-tagasi liiguvad ning valmis jahu puutorust kottidesse jookseb. Nii ei pannud keegi Siina käiku imeks. Küll aga imestasid veskilised pärast, kui nad oma jahukottide vahelt ja taskutestki lendlehti leidsid.

„Peitke vili ära! Ärge andke vaenlasele teragi! Ajage loomad metsa!“ ütlesid lendlehed. „Noormehed, hoidke kõrvale tööteenistusest ja mobilisatsioonist. Surm saksa okupantidele!“

Inimesed lugesid, mõtlesid, vaikisid – ja paljud võtsid nõu kuulda.

Partisanisalk, kelle sidepidajaks Siina oli, aina kasvas. Kasvasid ka Siina ülesanded. Tuli viia ustavatele inimestele kirju, hoiatada partisane haarangute eest, muretseda neile toitu. Siina teadis, et partisanide abistamise eest karistatakse surmanuhtlusega, kuid ta ei löönud kartma. Partisanide lendlehed ilmusid endiselt vallamajja, kauplusse, elumajadesse. Inimesed lugesid ja hakkasid uskuma fašistide lüüasaamisesse, said julgustust ja lootust. Omakaitsemehed jooksid jalad raku, et lendlehtede levitajat kätte saada. Tõesõnade tooja aga jäi tabamatuks.

JUTA RENZER

VIGURIVÄNDAD

JÜRI RANT

Salumetsa kooli teine klass istus poolsõõri seatud toolidel. Aga poolsõõri keskel oli aset võtnud lõbusa näoga onu, väike kohver põlvedel.

„Teate, lapsed,“ kõneles lõbusa näoga onu. „Varsti tuleb kõigil pioneeridel sünnipäev. Sel puhul tahan ma raadiosaate teha, kus jutustatakse tublidest tähejuhtidest. Kas teil on ka midagi rääkida?“

Teine klass hakkas nihelema. „Jaal!“ kõlas kümnest suust. Aga komandörimärgiga tüdruk tõstis käe ning lisas:

„Meie tähekesejuhid on kuuenda klassi pioneerid Miina ja Vanda. Nad käivad igal teisipäeval meiega mängimas.“

Raadio-onu noogutas.

„Mängimas? See on tore. Kindlasti on nad teile midagi õpetanud ka?“

„Jaal!“ kõlas jälle kümnest suust. Aga komandörimärgiga tüdruk hüppas püsti ja teatas:

„Mulle õpetas Miina, et kolm käbi või kolm lilleõit tähendavad teemärkide keeles: tähelepanu – hädaoht!“

Nüüd tahtsid kõik rääkida.

„Mind õpetas Miina seasõrga siduma.“

„Mind ka.“ – „Mind ka.“

„Mind õpetas Vanda õigesti pliitsit teritama.“

„Mind raamatu ümber paberit panema.“

Ja jälle hõiskas terve hulk häáli:

„Mind ka!“

„Aga mind kutsus Miina kaasa, kui pioneerid talvel Käärjärvele uisutama läksid,“ ütles nirginäoga tüdruk, kelle pluusil läikis spordisõbra märk. „Ainult mind meie klassist, sest mina olen kõige parem uisutaja.“ Ja uhkelt pead keerutades nihutas väike spordisõber oma tooli raadio-onule lähemale.

Raadio-onu naeratas.

„Või sina oskad siis hästi uisutada? Väga tubli. Aga teinekord oota, kuni klassikaaslased seda räägivad.“

Komandörimärgiga tüdruk hüppas jälle püsti.

„Eha tahab alati uhkeldada. Mina olen meie klassi kõige parem laulja, aga mina ei uhkelda sellega sugugi.“

Raadio-onu tõstis vaigistavalt käe.

„Hästi, hästi, hästi. Me pidime ju Miinast ja Vandast rääkima. Kindlasti on nad teile midagi veel õpetanud.“ Külaline vaatas roosapõsksele kavalate silmadega poisile.

„Mida nad näiteks sulle õpetasid?“

Rosapõskse poisi silmad muutusid veel kavalamaks.

„Mulle nad ei õpetanud midagi. Mind saatsid nad Sammi juurde õppima.“

„Ooh!“ häälitses teine klass kokkunult, kogus end siis ruttu ja tõttas üksteise võidu oma pioneeridest sõpru kaitsma.

„Onu, ei olnud nii!“ – „Nad kirjutasid meile näidendi.“ – „Ennol oli koera osa.“ –

„Miina ütles Ennole, et kuu-laku, kuidas päris koerad hauguvad.“

Vigurivänt jäi endale kindlaks.

„Ütles aga just, et mine õpi agronoomi Sammi käest õiget haukumist.“

„Noh, ja kas sina õppisid?“

„Õppisin.“

„Ehk näitad siis mulle ka, kuidas õige haukumine käib.“

„Rauh, rauh, rauh!“

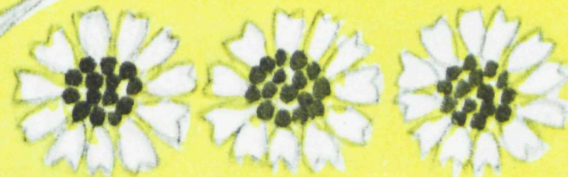
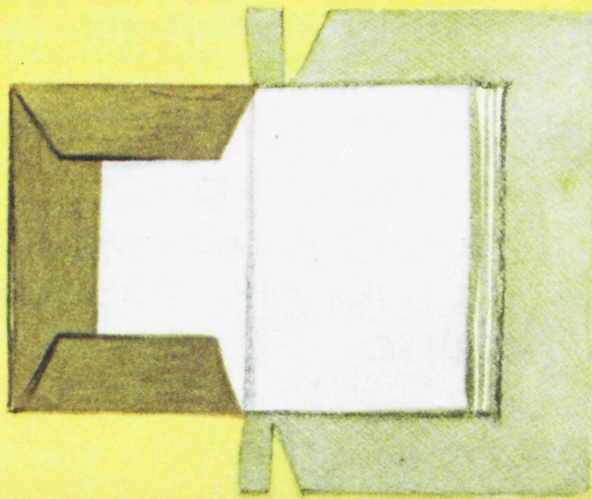
Lapsed hakkasid kihistama. Kõigil oli äkki kangesti lõbus. Kilgates ja naerdes räägiti onule ära, kuidas näidend selgeks sai ning koolipeol ette kanti.

„Aga millal te meie juttu hakkate lindile võtma?“ küsis Enno.

„Juba võetud.“

„Aga kus mikrofon on, millesse räägitakse?“ ei tahtnud kange haukuja uskuda.

„Näe, see ju vaatab mul rinnataskust välja.“ Ja nüüd oli raadio-onul vigurivända nägu.

Illustreerinud E. PIKK

EMMA MOŠKOVSKAJA

LÄKSID MINEMA

Illustreerinud K. NIINEPUU

«MA JOONISTAN NUKU,» ÜTLES MAŠA.
JA JOONISTASKI TAHVLILE NUKU. AGA PETJA
KUSTUTAS NUKU ÄRA.
«MIKS?» KÜSIS MAŠA.
«TA LÄKS MINEMA,» SÕNAS PETJA.
«KUHU TA SIIS LÄKS?» UURIS MAŠA.
«PIMEDUSSE. SA JU NÄED ISEGI SEDA SÜSI-
MUSTA PIMEDUST!»
«SEE ON TAHVEL!» VASTAS MAŠA.
«EI, SEE ON PIMEDUS!» ÜTLES PETJA. «AGA SA
ÄRA KARDA! MA JOONISTAN NUKULE USTAVA
KOERA, JA SIIS TA TULEB TAGASI.»
JA JOONISTASKI KOERA.
«VAATA, SEALT TA TULEBKI PIMEDUSEST!» SÕ-
NAS PETJA SOSINAL NING HAKKAS NUKKU JOO-
NISTAMA.
«TULEB JAH...» SÕNAS KA MAŠA SOSINAL.
«KÄSI TULEB... JA JALG TULEB...»
«MAŠA, PETJA,» ÜTLES AGA ÕPETAJA, «KELL
HELISES JUBA TUNDI. PÜHKIGE RUTTU TAHVEL
PUHTAKS!»
«TEAD, LAS NAD LÄHEVAD UUESTI PIMEDUSSE,»
SOOVITAS MAŠA.
«LAS LÄHEVAD PEALEGI,» JÄI PETJA NÕUSSE.
JA NUKK NING KOER LÄKSIDKI KAHEKESI PIME-
DUSSE.

Tõlkinud JAAN TAMMSAAR

KUIDAS JÄNESEPOEGA HIRMUTATI

Kevadel sündis metsas Jänesepoeg. Vaatas ringi – lilled õitsevad, puud on rohelised ja mets on täis laulu. Jänesepoeg hakkas rõõmu pärast hüppama: „Küll on ilus, ja mina ei taibanud varem maailma sündida.“ Aga vanad jänesed hakkasid teda hirmutama: „Hüpata võid sa küll, aga ära unusta, et talv on tulemas.“

Nad hirmutasid teda kevadel, hirmutasid suvel, kuid Jänesepoeg neid eriti ei uskunud. Aga sügisel märkas ta järsku, et puud seisavad raagus, linnud on oma laulmise jätnud ja lendavad kuhugi.

„Mis nendega lahti on?“

„Talve kardavad, põgenevad tema eest,“ ütlesid vanad jänesed.

„Oh,“ mõtles Jänesepoeg, „nähtavasti on talv tõesti hirmus. Tuleb tema vastu valmistuda.“ Ja valmistuski: oma suvise kasuka võttis maha, valge talvekasuka tõmbas selga.

Talv tuli ja kattis kõik valge lumega. Jänesepoeg kokkus esialgu, siis aga vaatas ringi – lumi on valge ja tema kasukas on ka valge. Valge valge peal – ei paista silmagi.

„Lumi pole vist kõige hirmsam talve juures,“ arvas Jänesepoeg. „Hirmus on kindlasti alles ees. Ega siis vanad jänesed mind ilmaasjata hirmutanud.“

Ja Jänesepoeg ootas seda hirmsat. Tuli pakane. Puud kattusid härmatisega. Jänesepoeg kokkus esialgu, siis aga taipas, et midagi hirmsat ei ole. Valges kasukas on tal soe, katsugu vaid külm teda näpistada.

Jänesepoeg mõtles: „Pakane pole vist kõige hirmsam talve juures. Hirmus on kindlasti alles ees. Ega siis vanad jänesed mind ilmaasjata hirmutanud.“

Jänesepoeg ootas seda hirmsat.

Hakkasid tuhisema tuisud. Puud kägisesid ja öötsusid. Jänesepoeg ehmus esialgu, siis aga sai aru, et tuisus pole midagi hirmsat. Peitis enda põõsa alla ning lumevaip kattis ta.

Jänesepoeg mõtles: „Tuisud pole vist talvel kõige hirmsamad. Hirmus on kindlasti alles ees.“ Ja Jänesepoeg ootas seda hirmsat.

Korraga kuuleb – tilks! Midagi kukkus haavapuult alla. Ja männilt kukkus samuti – tilks! Ka teistelt puudelt hakkas tilkuma. Mis see siis on?

„Kuidas mis!“ räägivad vanad jänesed. „Härmatis sulab puudel. See tähendab, et oled talve üle elanud, vennas. Kevad tuleb.“

„Juba? Aga mina ei ole veel õiget talve näinudki, aina ootasin midagi kolemat. Ise ju hirmutasite mind: oota sa, oota sa.“

„Sellepärast hirmutasimegi, et oleksid halvemaks valmis,“ ütlesid vanad jänesed. „Kui me poleks sind hirmutanud, kes teab, kuidas sa oleksid talve vastu võtnud.“

„Kavalad olete,“ naeris Jänesepoeg ja hakkas endalt valget kasukat maha ajama. Lumi juba sulas ja tal polnud talvekasukat enam tarvis.

Tõlkinud ELLE TURKINA

RAKETIVÄGI

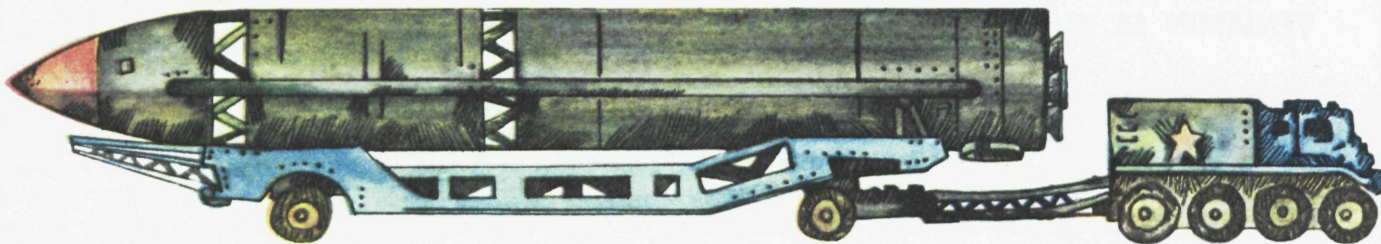
Punaarmee esimeseks raketrelvaks oli „katjuuša“. See saatis välja 16 raketti. Need hävitasid lõhkemiskohas kõik, mis seal asus. Juba „katjuuša“ nimi ajas fašistidele hirmu nahka.

Nüüd on Nõukogude sõjameestel veelgi võimsamad raketrelvad. Ja raketivägi on meie armees kõige tähtsam. Rakette on palju liike. On niisuguseid, mida sõdur jõuab käes kanda. Need on tankitõrjeraketid. Kuigi väikesed, on nad nii suure jõuga, et tungivad igast tankisoomusest läbi.

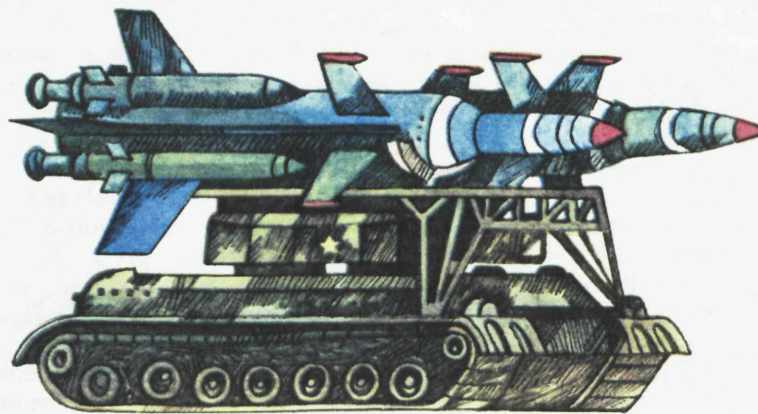
On ka mitmekorruselise maja kõrgusi rakette. Need asuvad püsti maa sees sügavais kaevis-tes. Hiiglasuured kontinentide-ehk mandritevahelised raketid lendavad väga kiiresti ning võivad vaenlast tabada ükskõik kui kaugel.

Raketid on jagatud klassideks. Klass sõltub sellest, kust raketit välja lastakse ja kuhu ta suunatakse. Kui raketit stardib maa pealt ja suunatakse õhus lõhkema, siis kuulub ta „Maa – Õhk“ klassi. Kui lennukilt lastakse raketit maa peale lõhkema, siis „Õhk – Maa“ klassi. Kui aga lennuk laseb raketi, mis õhus lõhkeb, siis kuulub see raketit „Õhk – Õhk“ klassi.

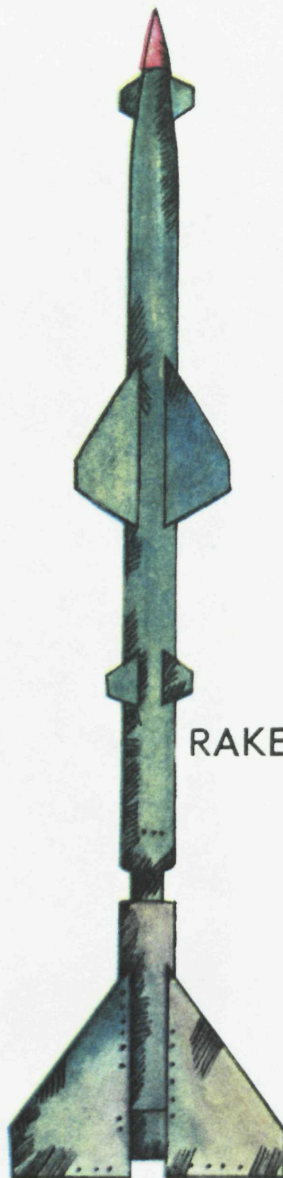
Päeval ja öösel on raketivägi valvel meie kodumaa kaitsel.

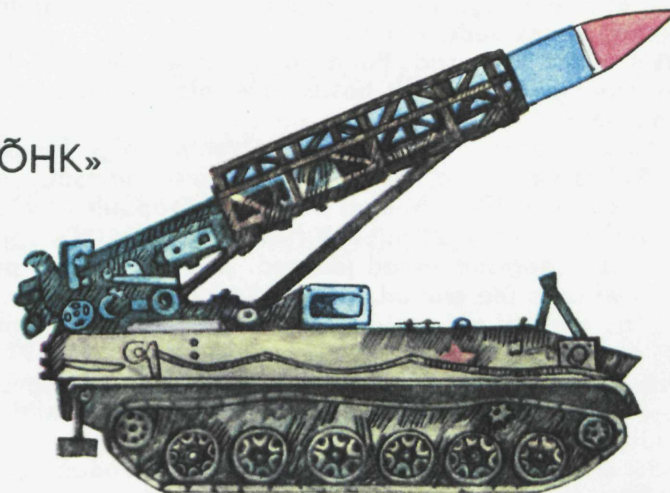
KONTINENTIDEVAHELINE RAKETT

RAKETT «MAA – ÕHK»

RAKETT «MAA – ÕHK»

RAKETT «MAA – MAA»

KÕRGE KÜLALINE

HARRI JÖGISALU

Kooli pioneerimaleval ja jäljeküttidel oli külaline – kindral, kes Suure Isamaasõja päevil juhatas väge meie kodukoha vabastamisel. Ta külastas kunagisi lahingupaiku ja asetaski pärja langenud lahingukaaslaste hauale.

Kindral oli juba päris hall, nägu sügavakortsuline, aga selg sirge, rüht ja samm nagu noorel mehel. Laste pilk peatus külalise kuldsetel pagunitel ja paljude aumärgilintidega rinnal. Pükstel olid kindralil laiad punased triibud – lampassid. Hääl oli kindralil vali, jutt selge ja lühike.

Siinsed lahingud olid rasked ja verised. Oli palju langenuid, veel rohkem haavatuid. Vaenlane pani raevukalt vastu. Tal olid tugevad kindlustused, tulistas täpselt ja tapvalt.

Kuid meie vaprad sõjamehed, suurtükivägi ja miinipildujad tegid oma töö hästi. Sünnimaa sai vabaks, sõda võideti.

Kui kindral küsis, kas lastel on küsimusi, tõusis otsemaid kätemets. Paluti kirjeldada kõige raskemat lahingut, kõnelda sellest, kuidas miinipildujad marutuld annavad. Üks poiss tahtis teada, kuidas sõdur saab kindraliks.

Sumina järgi otsustades, mis nüüd tõusis,

Illustreerinud J. TAMMSAAR

huvitas see teisigi. Kuid sellele küsimusele vastas kindral küsimusega:

„Mis sina ise arvad? Mis teised lapsed ütlevad?“

„Peab väga vapper olema!“

„Vaprusest üksi ei aita.“

„Peab palju õppima!“

„Päris õige! Mitte ainult palju, vaid kogu aeg õppima!“

Oli veel teisigi küsimusi. Üks pisike tüdruk

viibutas kaua aega kätt, enne kui järg temani jõudis:

„Seltsimees kindral, aga mis te siis teete, kui ei ole sõda?“

„Missugune imelik küsimus!“ käis kahin kuulajate seast läbi.

Aga kindral jäi kuidagi mõttesse, astus paar sammu ettepoole ja lausus:

„Jah, kulla laps, kuidas seda sulle kõige lähemalt seletada... Arvan, et kahest sõnast piisab: kaitsen rahu.“

LEILI ANDRE

LAHKU, UNI!

LAHKU, UNI, LAPSE SILMIST,
KUKU KULLAKESE KULMULT!
MINE METSA MÄNNI OTSA,
KADAKATE KESKELE!

JÄNKUKE TAHAB SÜÜA SAADA,
SÜÜA SAADA, AEDA MINNA.

AIAS ÕIS ON LAHTI LÄINUD,
LIBLIKAIL ON LENNUVÕISTLUS,
PÕRNIKAS TIRITAMMI KASVATAB.

VENDA SÕELSEPP

KUIDAS TULI MAI

OI SA, MAI, RÕÖMUS MAI,
KUIDAS SINA MEILE SAID?
TULID SA RAKETI SELJAS
ÜLE MERE TUHATNELJA?
LENDASID SA LENNUKIGA,
JÄREL VALGE SUITSURIBA?
VÕI SA KERGE VAEVAGA
SÕITSID MEILE LAEVAGA?

OI SA, LAPS, KULLAPAI,
NÕNDA MINA SIIA SAIN:
KIPP-KAPP VARSAKABJAD KANDSID,
KRAAVIKALDALT HOOGU ANDSID;
LÕOKE TIIVAPAARI LAENAS;
LÕPUKS LÕUNATUULE KAENLAS
MUUDKUI SÕITSIN EDASI –
SIIA JÕUDSIN SEDASI ...

Illustreerinud A. VENDER

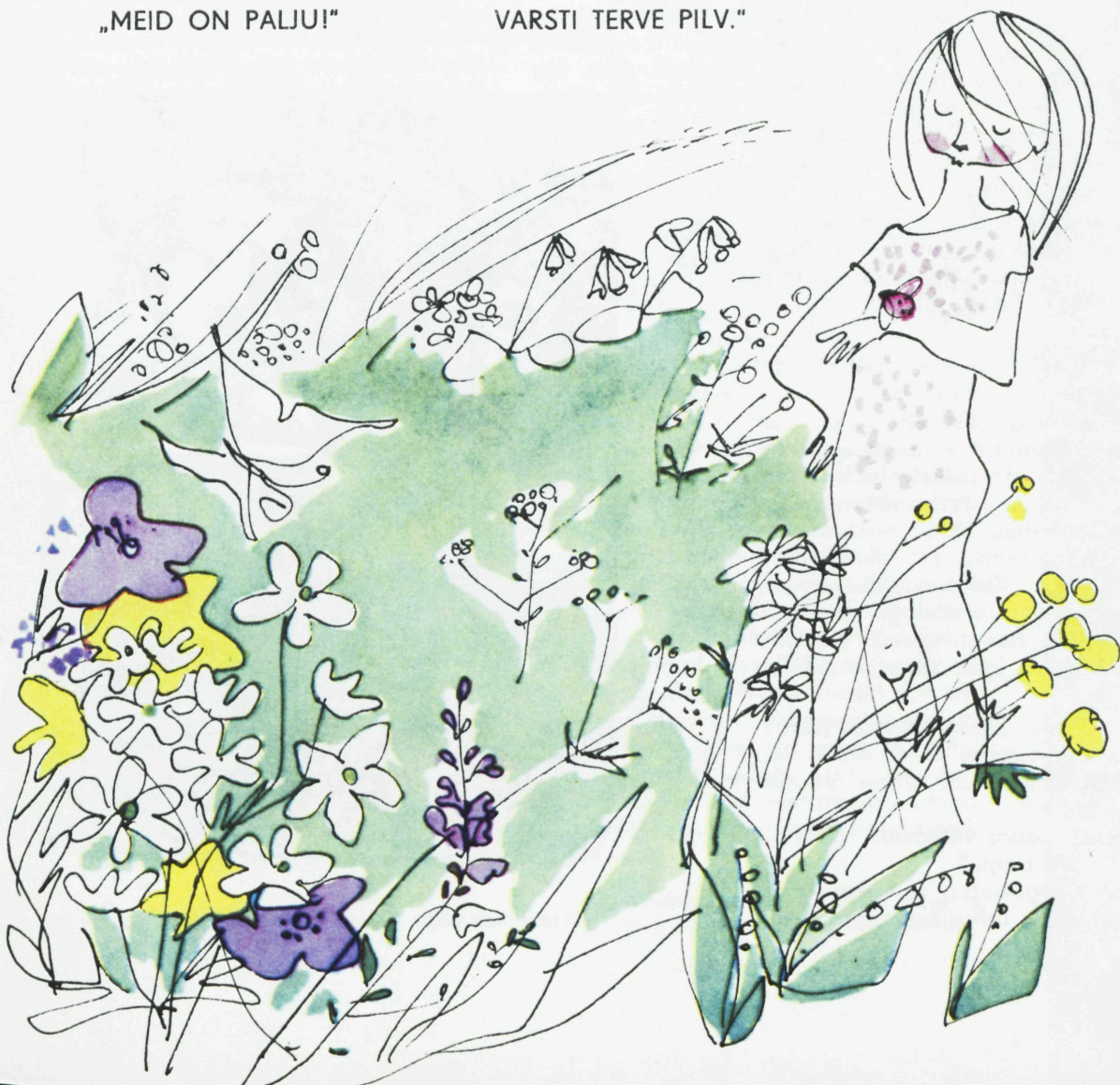

RAJA VALMSEN

ANEMOON

METSAVEEREL PÄIKSELISEL
TÄRKAB VALGE LILL.
LEPISTIKUS, KRAAVIPERVEL
PILGUB TÄHESILM.
NAD EI HÜÜA VALJULT:
„MEID ON PALJU!”

SOSISTAVAD KEVADTUULES:
„LAPSED, KUULGE,
LAPSED, KUULGE!
MEID ON PALJU,
OI, KUI PALJU!
VARSTI TERVE PILV.”

ANTS ROOSNAALLIK

PÄIKE VÕTTIS OMA SÄRGI TAGASI

Priit ja Tiit on Nõmmel vanaema juures. Nad lähevad vanaemaga nõmme-liivateed korjama. Nõmme-liivateed on kunst korjata. Peab hoolsasti vaatama, et mesilased sel ajal õite vahel peidus ei oleks. Nende käest võib saada nõelata. Hiljem on nõmme-liivateed maitsev juua. Ta lõhnab meeldivalt ja on tervislik. Vanaema nimetab teda üheksatõverohuks. Missugused just need üheksa tõbe ehk haigust on, mida see liivatee arstib, seda vanaema ei mäleta. Aga ju need ikka needsamad haigused on, mis parajasti kallale kipuvad. Päike paistab Nõmmel hoopis palavamalt kui Tallinnas, sest siin pole kõrgeid, päikest varjavaid maju. Männid võtavad küll oma jagu päikest, kuid lasevad kiiri ka allapoole. Vanaema ütleb, et päike on tema vanadele kontidele hea. Priit ja Tiit võtavad särgid seljast. Vanaema silmitseb kogu aeg hoolega poiste selgi ja lausub varsti, et nüüd on küllalt, päike olevat neile juba oma kiirtevarrastega särgid selga kudunud. Kes ahne on ja päikeselt rohkem nõuab, sellelt võtab päike oma särgi tagasi.

Priit naerab laia suuga: oh neid vanaema jutte! Tema on peaaegu koolipoiss, läheb sügisel kooli. Tema nõuab päikeselt roosa särgi asemel pruuni kampsunit!

Tiit köhkleb, mis teha... Ei, vanaema on tark. Oma pika eluea jooksul on vanaema päikesega heaks sõbraks saanud. Tiit tõmbab päikesesärgile oma hilibud peale. Nad korjavad kotitäie õitsvaid teeõisi. Öösel ei saa Priit magada. Terve keha hõõgub ja nahk kipitab. Priidul on palavik. Vanaema määrib tema turja ja käsivarsi koorega. Siis alles saab Priit söba silmile. Paari päeva pärast hakkab Priidul seljalt nahka kooruma – päike võtab oma särgi tagasi! Tiit aga käib aias ringi, seljas jumekas päikesesärk.

HÄSTI
PALJU!

See oli Aafrikas, seal, kus asub tihedate metsade, laiade rohtlate, suurte järvede ja kõrgete mägede maa Tansaania.

... Alles need kaks neegripoissi söid. Aga nad jooksid metsas ja käisid jões ujumas ning neil läks kõht jälle tühjaks. Kolmas poiss, see kõige väiksem, lebas emal seljal. Tema süüa ei tahtnud, tema magas. „Emme, keeda putru – ja hästi palju!“ palusid poisid. Emal tuli meelde oma lapsepõlv. Kui ta süüa küsis, ütles tema ema: „Maapähkleid on vähe ja maisiteri veel vähem. Oota, kuni kogu perele lõunat keedan.“ Miks oli siis vähe toitu? Sellepärast et külarahval oli vähe põldu. Sel ajal kuulus kogu maa valgetele, inglastele. Nüüd aga elavad tansaanlased vabadena. Külarahval on nii palju põldu, kui palju jõuavad harida. Külluses on maapähkleid ja maisi.

Emal pani puutüvest uhmrisse mitu pihutäit maisiteri ja hakkas neid pika teibaga puruks tampima. Emal ütles: „Julius, miks sa paljas oled? Pane püksid jalga ja pluus selga!“

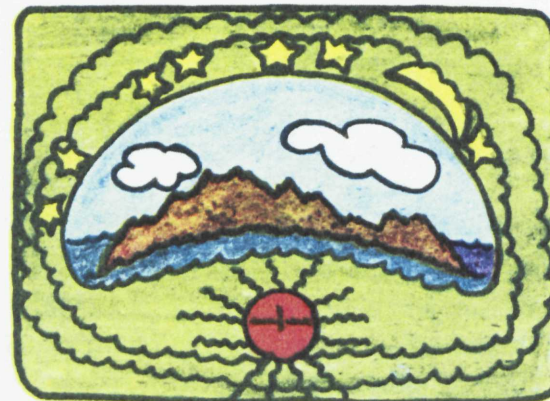
Julius vastas: „Pole mõtet. Lähen veel jõe ääres sulistama.“

Ja jälle mõtles ema: „Kui olin väike, polnud mul selga panna riidehilpugi. Valgete poes maksis riie kallist hinda. Nüüd lähed vaid poodi ja ostad poistele pükse ja särke, tüdrukutele kleite ning endale kirevat riidet – kui tahad, siis hästi palju!“ Veel mõtles ema: „Kui olin väike, ei julgenud õppimisest unistadagi. Inglise ei tahtnud, et neegrilapsed haridust saaksid. Nüüd on igas suuremas külas kool.“

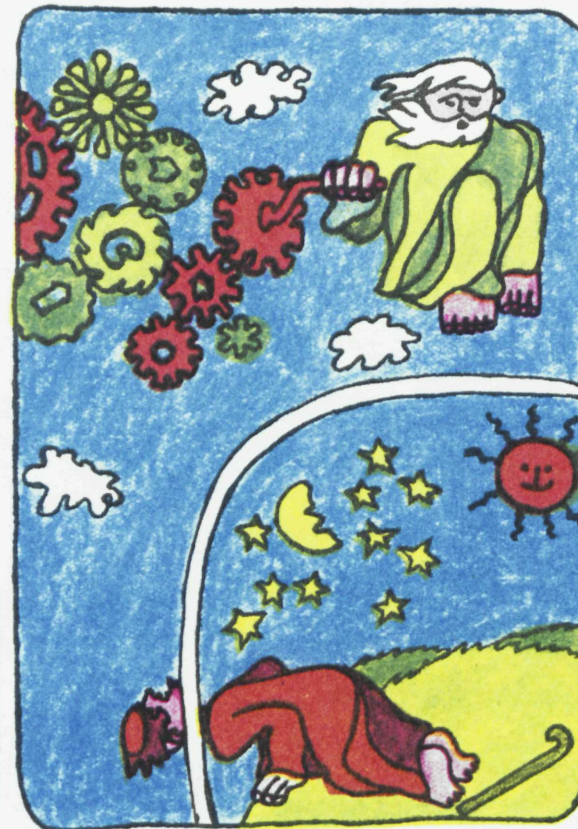
Emal ütles poistele: „Kohe on mais puruks tambitud. Keedan putru ja kui olete söönud, on teil aeg ka kooli minna. Vaadake, et hästi õpite!“

Ja kaks neegripoissi vastasid: „Õpime, õpime – ja hästi palju.“

Aga kolmas neegripoiss, see, kes lebas emal seljal, magas rahulikult edasi.

Babüloonlaste arvates oli Maa selline.

Illustreerinud R. RAIE

Rändur, kes pistis pea läbi taevakupli.

MISSUGUNE ON

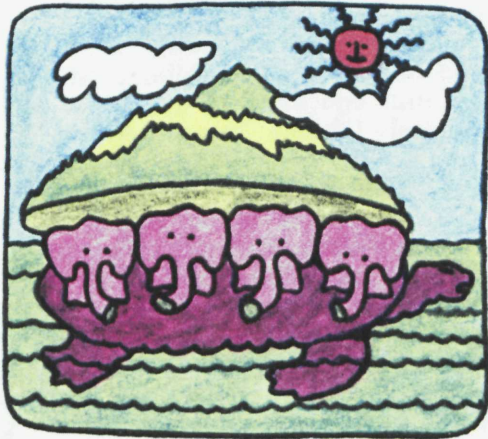
MAA?

„Maa on hiiglasuur lame ketas, mis seisab neljal kivisambal,“ uskusid ennemuiste laiade legendike inimesed. Ja rändurile soovitati: „Kui jõuad Maa ääreni, ole ettevaatlik, et üle serva alla ei kuku!“

„Maa on ketas, mida kannavad oma seljal kolm hiidvaala. Vaalad ujuvad ookeanis,“ arvasid vanasti inimesed, kes elasid merede kallastel.

„Maa on nagu pada, mis kumera põhjaga ülespoole keeratud,“ ütlesid hindud. „Maad kannavad seljas neli elevanti. Elevantid seisavad tohtu suure kilpkonna turjal. Kilpkonn ujub meres. Vihma sajab siis, kui elevantid oma pikkade lontidega Maad mereveega kastavad.“

„Maa on kumer ja kaetud pealt taevavõlviga. Maa all ja ümber on meri ja taevavõlvi taga on ka meri. Päike, Kuu ja tähed ujuvad mööda merd. Kui päike on Maa all – on öö, kui jõuab

Nii kujuttlesid Maad hindud.

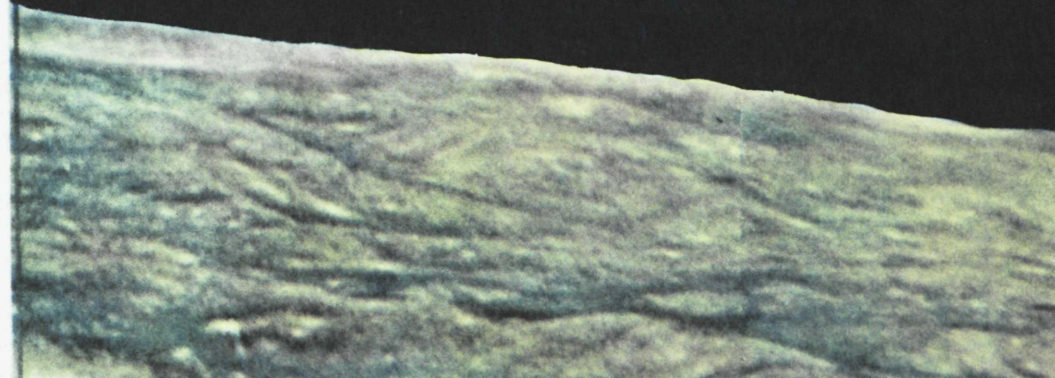
taevamerre – saabub päev.“ Nii mõtles muistne babüloonia rahvas.

„Maa on pikk kohver, mille põhjaks on maapind ja kumeraks kaaneks taevas. Ookean lahutab maa kaheks osaks: ühes elavad inimesed, teises ei ela kedagi. Põhja kandis on kõrge mägi. Mäe taha loojub päike ja mäe tagant tulevad ööseks välja kuu ja tähed.“ Sedamoodi seletas maailma üks vanaja paljurännanud kaupmees ja teda usuti mitme inimpõlve jooksul.

Kord läks üks mees rändama ja jõudis maailma äärele. Tema teed tõkestas kristalne taevakuppel, millel oli päike, kuu ja tähed. Mees pistis pea läbi kupli. Ta nägi seal palju igasuguseid keerlevaid rattaid. Keset neid rattaid istus tugitoolis pika halli habemega vanamees ja keeras kogu aeg mingeid kruvisid. Mees oleks ehk veel mõndagi näinud, kuid teda hammustas porikärbes. Mees tegi silmad lahti ning talle oli selge, et oli maganud ja kõike unes näinud. Ta jutustas oma unenäo kirikupappidele ja need omakorda usklikele. Imelik küll, kuid mitusada aastat peeti peaaegu kogu Euroopas seda unenägu tõestisündinud looks.

Tänapäeval teab igaüks, et Maal pole äärt ega serva. Ta on kerakujuline. Teadlased on kogu Maa läbi uurinud ja joonistanud üles kõik tema mandrid, mäed, jõed, järved, mered. On valmistatud maakera vähendatud kujutis – gloobus. („Gloobus“ on ladinakeelne sõna ja tähendab „kera“.) Kosmonaudid on kõrgel taevaavarustes maakera oma silmaga vaadelnud ja teda pildistanud.

Kosmoselaevalt pildistatud maakera. (All on näha servake Kuu pinnast.)

TEEME LAHTI POSTI- PAUNA!

Varsti hakkab kooliaasta otsa saama. Seepärast jutustavad „Tähekesed“ sõbrad täna sellest, mis neil nelja õppeveerandi jooksul huvitavat juhtunud.

„Poisid“ – joonistanud 6-aastane Pärnu Pioneeride Maja kunstiringi õpilane JAAN SAAR

AAKRES

Sõitsime Aakresse. Sinna, kus elavad isapõder Miku, emapõder Maie, väike põdravasikas Jüri, metssead, metskitsed ja rebased. Meid võttis vastu väike musta-valgekirju rõngassabaga koerake. Ta oli ekskursioonijuhiks. Tormasime tema kannul metssigu vaatama. Metssead tulid meile niisuguse hooga vastu, et tahtsime sedamaid nende eest plehku panna. Andsime sigadele kartuleid, aga neid nad hästi ei tahtnudki.

Siis kuulsid meie häält põdrad. Nad tulid aia äärde. Kõige ees astus väike Jüri, keskel oli Maie ja viimaks Miku.

Meie väike ekskursioonijuht tahtis meid ka põtradele tutvustada, aga Miku sai päris pahaseks sellest klähvimisest – tahtis teda jalaga lüüa.

Eemalt nägime kaht metskitse. Nemad olid üsna arad. Rebane istus aga urus ega tulnudki välja.

Seejärel läksime uuesti põtrade juurde. Nemad meeldisid meile kõige rohkem. Silmitsesime loomi hooliga. Miku oli nii suur, et meie klassi kõige pikem poiss Sulev võib tema kõhu alt vabalt püsti läbi minna.

Kui me hakkasime ära minema, tegid Miku ja Maie äkki üsna imelikku häält. Arvasime, et nõnda saatsid nad meile tervitusi ning kutsusid teinegi kord endale külla.

ULLE KITS,
Lüllemäe 8-kl. Kooli
IV klassi õpilane

PIIMAKOMBINAADIS

Käisime piimakombinaadis. Minu pinginaabri Eve ema töötab seal. Tema oligi meile värava juurde vastu tulnud. Ta andis meile valged kitlid selga ja viis siis kõiki piima villimise saali. Seal oli tore vaadata, kuidas pudelid lähevad esmalt suurde pesumasinasse. Hiljem sõidavad nad linti mööda teise masina juurde, mis jagab piima pudelitesse.

Nägime ka seda, kuidas kohupiima-juustukesi tehakse. Uldse oli see tore ekskursioon.

ANNE KUKERMANN,
Tallinna 37. Keskkooli
IV b klassi õpilane

REIS PIONEERIDE MAALE

Esmapäevi ootasime alati igatsusega. Oli meil ju siis oktoobrilaste koondus. Reisisime Pioneeride maale.

Sel korral käisime Tarkuse mäekurul. Sinna sõitsime rongiga. Et sõit lõbusam oleks, laulsime „Oktoobrilaste laulu“. Lauldes jõudsimegi pärrale.

Mäekurul oli väga lõbus. Siin laulsime ja lugesime luuletusi. Saime teada palju tarvilikku: missugused vanemate tööd on meilegi jõukohased, kuidas karastada end, et olla terve ja tugev.

Tarkuse mäekurul õpetasid Sirje, Mare, Maie, Ulle ja Vaike meile uusi tantse. Saime selgeks „Sõpruse tantsu“ ja „Kasekese“. Koonduse lõpul kinnitasime Pioneeride maa kaardile Tarkuse mäekuru kohale punase lipukese. Ees ootas Seaduste laht.

KRISTEL KANGRO,
Sadala 8-kl. Kooli
III klassi õpilane

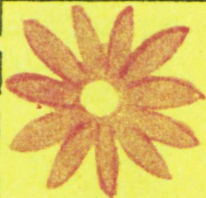
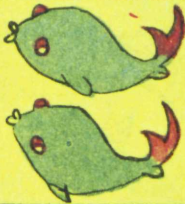

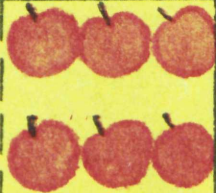

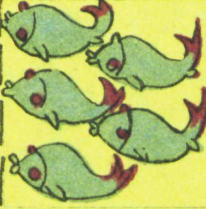

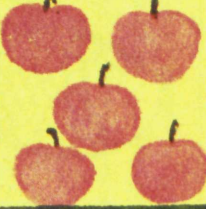
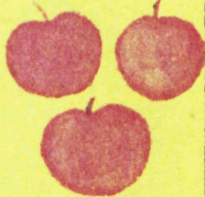

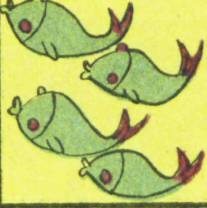

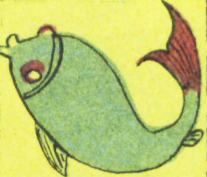
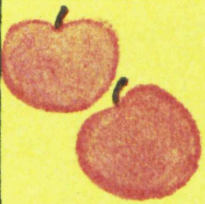
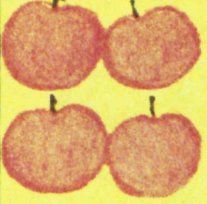

DOOMINO

Lõika doominokaardid tumedaid jooni mööda välja. Päris doominokividel on täpikesed peal, meie doominokaardid hoollega, et sa kaarte kriipsjoonte kohalt lahti ei kaartidele joonistas kunstnik aga numbrid, kalad, õunad ja lilled. Nii et kui sul tuleb jätkata mängu doominokaardid välja lõigatud, võid mängu alustada. Mängureeglid on kindlasti tuttavad.

Kui doominokaardid välja lõigatud, võid mängu alustada. Mängureeglid on kindlasti tuttavad.

SEDA SINIST JOONT MOODA LOIKA VALJA KÕRVALOLEV KÄSITOOLEHT

1			3	3			
	2	2	2	3	5		6
5		6	3		5	6	
4	1		3		5		
	1	4		6	4	6	
2	1		2	5			
1		2		4		4	

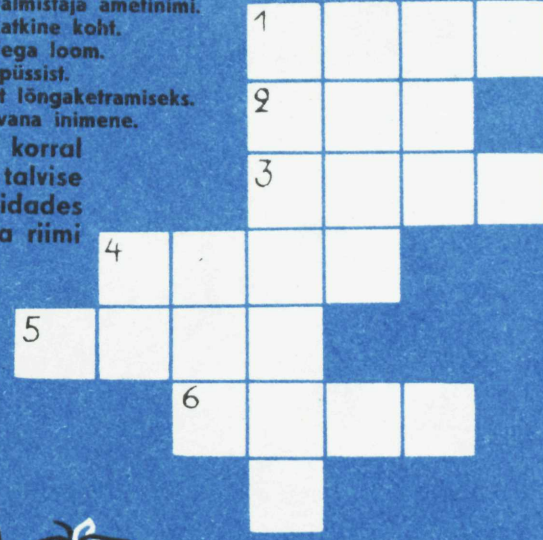
OSTRANHO

1. Toiduvalmistaja ametinimi.
2. Ava, katkine koht.
3. Sarvedega loom.
4. Tuleb püssist.
5. Tööriist lõngaketramiseks.
6. Väga vana inimene.

Õige lahenduse korral saad püstreas (1) talvise riietuseseme, põikridades sõnad, mis üle rea riimi lähevad.

KES NEIST LINDUDEST TALVITUB MEIE MAAL, KES LENDAB KOHALE ALLES KEVADEL?

MISSUGUSEID OKTOOBRILASTE AMETIMÄRKE VÕIKSID KANDA NEED LAPSED?

Joonistanud V. KOTKAS

ELKNO Keskkomitee ja ENSV Pioneeriorganisatsiooni Nõukogu lastejakiri «Täheke» nr. 5 — 1971, XII aastakäik, ilmub üks kord kuus. Toimetuse aadress: Tallinn 1, Estonia pst. 4, tel. 449-70, 475-20. EKP Keskkomitee Kirjastus.

Kolleegium: V. Kotkas, H. Mänd, A. Piirma, H. Pukk (peatoimetaja), H. Raigna, L. Reimann. Kunstiline toimetaja E. Pikk, vanem tehniline toimetaja V. Hurt, vanemkorrektor E. Orgmets.

Loduda antud 25. III 1971. Trükkida antud 21. IV 1971. Trükikord 62 000. Paber 90x60/8. Trükipoognaid 2. Arvestuspoognaid 2,85. MB-04321. Tellimise nr. 379. Trükikoda «Oktoober», Tallinn, Kreutzwardi t. 24.

Esikaanel H. LARETEI
joonistus «Meisa istufamas».

Детский журнал ЦК ЛКСМ Эстонии и Совета Пионерской организации Эстонской ССР «Тäheke» («Звездочка»). На эстонском языке. Выходит один раз в месяц. 2,85 учётно-издательских листа. Типография «Oktoober», ЭССР, Таллин, Крейтцвальди, 24. Адрес редакции: ЭССР, Таллин 1, бульвар Эстония, 4. Цена 15 коп. Зак. 379. Тираж 62 000.

